

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

VED

BOGHANDLER, CAND. PHIL.

LAURITS CHRISTIAN APPELS

JORDEFÆRD

DEN 19DE SEPTEMBER 1893.

AF

J. C. HOLCK,

SOGNEPRÆST TIL VOR FRELSERS KIRKE.

TRYKT SOM MANUSKRIFT.

TRYKT HOS J. D. QVIST & KOMP. (A. LARSEN).

VED

LAURITS CHRISTIAN APPELS

JORDEFÆRD.

VED
BOGHANDLER, CAND. PHIL.
LAURITS CHRISTIAN APPEL^S
JORDEFÆRD

DEN 19DE SEPTEMBER 1893.

AF

J. C. HOLCK,
SOGNEPRÆST TIL VOR FRELSERS KIRKE.

TRYKT SOM MANUSKRIFT.

KJØBENHAVN.

TRYKT HOS J. D. QVIST & KOMP. (A. LARSEN).

1893.

»Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud«, siger vor Herre. Vi vide vel, at disse vor Herres Ord ikke kunne overføres paa noget Menneske i den Forstand, at der skulde findes noget Menneske, som af Naturen har et rent, af Synden ubesmittet Hjerter.

Gud Herren saa' til Jorden ned
fra høje Himmelsale
og ledte om Retfærdighed
paa Bjerge og i Dale;
men trindt paa Jord ej fandtes een
for Gud uskyldig hjerteren
af Synden ubesmittet.

Det er som Paulus siger i Brevet til Romerne: »Alle ere afvegne og blevne uduelige, alle have syndet og dem fattes Ære for Gud, og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af Guds Naade ved den Forløsning, som er i Kristus

Jesus, hvilken Gud har fremstillet til en Forsøning for vore Synder ved Troen paa hans Blod«. Det er kun dem, der renses ved Troen paa hans Blod, der blive saaledes rene for Gud, at de blive salige og skulle se Gud, thi »uden Hellighed kan ingen se Gud«.

Naar vi samles om denne Kiste med Sorg, men dog ikke som de, der sørge uden Haab, men med det Haab, at vi en Gang skulle mødes, naar det forkrænkelige er omskiftet med det uforkrænkelige, mødes for aldrig mere at skilles, saa er dette Haab ikke grundet paa noget Menneskes Dyd eller Renhed, men alene paa Guds Naade i Kristus Jesus. Thi vi sige med Brorson:

Nu har jeg fundet det, jeg grunder
mit Salighedens Anker paa,
den Grund er Jesu Død og Vunder,
hvor den før Verdens Grundvold laa,
det er en Grund, som evig staar,
naar Jord og Himmel selv forgaar.

Men paa denne Troens Grund tør vi ogsaa her anvende Jesu Ord: »Salige ere de rene af Hjertet, thi de skulle se Gud«. Thi jeg er over-

bevist om, at alle, der have lært vor hensovede Ven nærmere at kende, ville være enige om, at hans hele Karakter og Tænkemaade var præget af en mere end almindelig Renhed. Han var en Hædersmand i Ordets fulde Betydning. Han vandt derfor ogsaa almindelig Agtelse og Velvilje hos dem, som han kom i Berøring med. Han hørte til »de stille i Landet«, og han var mere indadvendt end udadvendt. Det var ham derfor imod at træde op og han traadte aldrig offentlig frem, men det var hverken af Mangel paa Dygtighed eller Interesse; han havde tværtimod levende Interesse for alt, hvad der af nogen Betydning rørte sig i Tiden, og han overvejede alvorligt Betydningen af de forskellige Fremtoninger og dannede sig med klart Blik sin egen Mening, og saa var han villig til med Alvor at støtte enhver Sag, som han fandt god. Hans Karakter var trofast og han gav derfor ikke let slip, paa hvad han havde fundet rigtigt og godt, han lod sig ikke rive med af Strømmen. Som han var trofast i alle sine Anskuelser og fast begrundede Meninger, saa-

ledes var han ogsaa trofast i al sin Gerning, derfor ofrede han sin Tid og sine Kræfter til den Forretning, som han i sin Ungdom med sin Ungdoms Ven oprettede, og som han vedblev at arbejde i, saa længe det paa nogen Maade var ham muligt. Ved sin Trofasthed i sin Gerning, ved sin utrættelige Flid, ved sin ubestikkelige Redelighed, ved sin Mildhed, der var parret med Alvor, vandt han alle sine underordnedes Agtelse og Kærlighed, ligesom han ogsaa var afholdt og agtet af sine Kollegaer og Standsfæller. Var han i det hele i alle Forhold trofast, saa var han det i sjælden Grad i Venskab; det Venskab, som i en lang Aarrække forbandt ham med hans Kompagnon, nærmede sig Idealet af Venskab, og jeg tør sige, at hvor stærkt han følte sig knyttet til dem, som vare nærmest forbundne med ham ved Blodets Baand, stod ingen ham nærmere end denne hans Ven og hans Familie, hvem han omfattede med den trofasteste Kærlighed; og der er heller ingen, der mere føler Sorgen ved hans Bortgang, ingen, der har lidt et

større Tab end de; de ville fremfor alle føle Tabet af den trofaste Ven, som i saa mange Aar delte alle deres Glæder og alle deres Sorger og aldrig svigtede, de ville dybt savne ham, og de ville altid bevare hans Minde i Kærlighed og Velsignelse. Han var ogsaa trofast i sit Venskab til os, der i en videre Forstand tør regne os blandt hans Venner, og jeg véd, at jeg taler ikke alene i mit eget Navn, men i manges Navn, naar jeg ved hans Kiste bringer ham en varm Tak for den Glæde, han ved sit Venskab paa forskellig Maade har gjort os, og for den Deltagelse, han har vist os baade i Sorg og i Glæde. Han hørte til »de stille i Landet«, han bar ikke sit Hjerte paa Læberne og var ikke en Mand af mange Ord, men han var en Mand af et varmt Hjerte, en klar Forstand og dybe Tanker.

Ogsaa i religiøs Henseende hørte han til »de stille i Landet«, han tog ikke udvortes Del i de religiøse Bevægelser, som have rørt sig stærkt i vore Dage, men de, der kendte ham nøjere, vide, at de bevægede hans Hjerte, og

at han ogsaa i fortrolig Samtale med sine Venner gerne drøftede de religiøse Anliggender. Det var med dyb Alvor, at han en af de sidste Dage sagde til mig: Nu har jeg ordnet mine jordiske Anliggender — af Bevægelse kunde han ikke straks faa Ordet frem, om hvad der laa ham paa Hjerte, men lidt efter lidt kunde han tale om sin Fortrøstning og sit Haab, og han fandt Lettelse ved med Tak til Gud at tale om de Ting, der høre til Guds Rige. Der er heller ingen Tvivl om, at da han i sin Dødsstund foldede sine Hænder, var det i Bøn til Gud, at han for Jesu Skyld vilde være ham naadig.

Ja til Guds Naade befale vi vor dyrebare Ven, thi hvor meget godt vi end med Sandhed kunne sige om ham, vilde han, om han kunde tale, være den første til at standse os, dersom vi talte, som om vi mente, at han ved sin Renhed og Dyd kunde have fortjent Himlen, thi han følte sig som en arm Synder, der kun for Jesu Skyld med Frimodighed kunde gaa Dommen i Møde. »Thi alle have syndet og fattes Ære for Gud, og de blive retfærdiggjorte uforskyldt af

Guds Naade ved den Forløsning, som er i Kristus Jesus«. I hans Navn sige vi: »Lovet være Gud, vor Herre Jesu Kristi Fader, som efter sin store Barmhjertighed har genfødt os til et levende Haab ved Jesu Kristi Opstandelse fra de døde til en evig ubesmittelig og uforvisnelig Arv i Himlen, som er henlagt til alle dem, der ved Guds Kraft bevares i Troen til den Frelse, som skal aabenbares paa os«. Amen.

1893.
